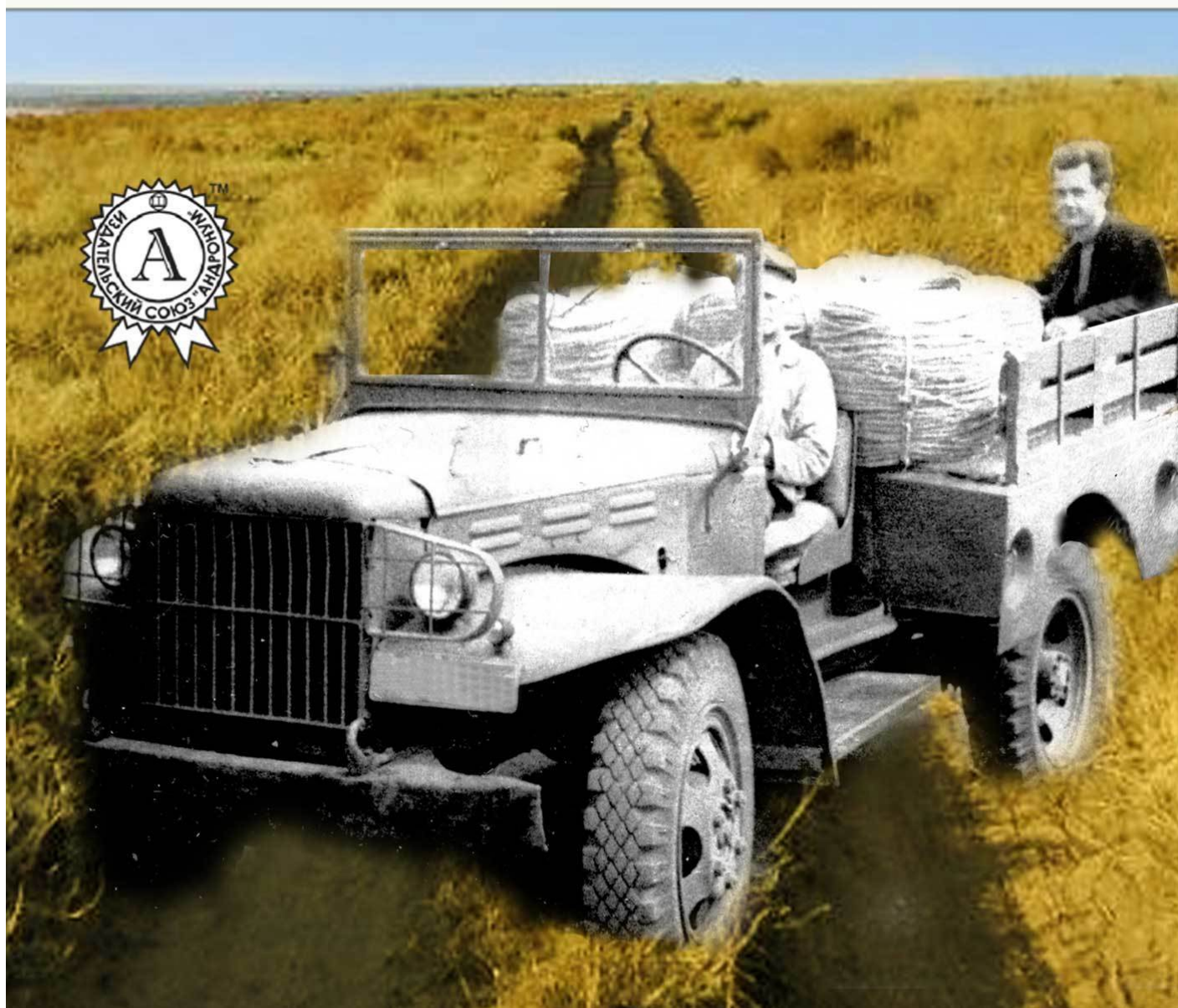

Володимир Кривенко

Одіссея практиканта

Володимир Кривенко

Одіссея практиканта

«Мультимедийное издательство Стрельбицкого»

Кривенко В.

Одіссея практиканта / В. Кривенко — «Мультимедийное издательство Стрельбицкого»,

Зустрічаючись з друзями, згадуючи минуле, як правило, питаємо і друзів і себе:— А чи справді то було?— А чи справді ті події траплялись саме з нами?— Наче зовсім нещодавно... а й справді, коли ж то було?— Та вже років 30... 40... 50... минуло...— Та бути ж такого не може! Це ж було, наче, вчора!— Ну, не вчора, навіть не позавчора, але ж було! І було саме з нами... Найяскравіше згадується те, що, на той час, трапилось вперше, тоді, коли ще не притупилось гостре відчуття новизни. Це невеличке оповідання-спогад про те як починалась моя довга дорога в якості налагоджувальника, що пролягла Україною, тодішнім Союзом, закордоном... Спогади... спогади... Наші спогади найбільш дошкуляють, на жаль, нашим найближчим, бо вони, бідні, вже чули-перечули ці історії десятки, а може й сотні раз... Так моя теща нещадно обривала спогади мого тестя про війну, полон, концтабір, бо нецікаво було їй ще і ще раз те слухати. Так само і мене і всіх нас обривають наші, стомлені нашими спогадами, найближчі...— «Кому потрібні твої спогади?»... Колись спитав я, я свого, на жаль, вже покійного, друга дитинства:— Порадь, друже, як реагувати на це образливо-болюче питання, що відповісти?— А так і скажи, — відповів він. — Так і скажи, — «Це потрібно мені!»— Чи не буде це виявом егоїзму з мого боку? — «Я хочу... мені потрібно... Терпіть мене»...— Ну, по-перше, — це яскравий вияв егоїзму, не так з твого, як з їх боку, а по-друге — не ставай на горло своїй пісні. Можливо комусь буде не лише цікаво, але й корисно пройти з тобою пліч-о-пліч, бодай кілька метрів, мирними «шляхами твоєї бойової слави» — не лишай їх такої можливості! Отже, шановні мої читачі, запрошую вас в ті, вже далекі шестидесяті... в мою юність.

© Кривенко В.
© Мультимедийное издательство
Стрельбицкого

Содержание

Перше відрядження	6
Кінець ознайомительного фрагмента.	11

Володимир Кривенко

Одіссея практиканта

Перше відрядження Частина перша

Господи! Оце щастя, в яке навіть важко повірити! Я в повітрі!!! Я лечу на АН 24 в незнайомий мені Миколаїв у перше в моєму житті відрядження для проходження літньої практики. За те, що мене, студента, кадрові налагоджувальники будуть вчити уму-розуму, мені не тільки будуть платити зарплату, за коштом фірми возити на літаках, та іншому (крім таксі) транспорті, але й годувати за 2.60 в день!..

За якийсь час це стало нормою, а потім вже й не вистачало, і навіть драгувала скупість наших, невідомо ким і коли створених норм, що захищали наші молоді організми від тотального переїдання... Але тоді мені було дуже ніяково одержати стільки грошей тільки за те, щоб мене чомусь навчили... Мені платили, аби я тільки вчився... Було, колись, й таке...

Я прикипів до ілюмінатора до, болі в очах, вдивляючись в вечірній краєвид, що пропливав під крилом літака.

– Ну що, студент, підморгуючи Едіку, сказав, повертаючись до мене, Віктор:

– Що треба робити після того, як колеса цього геніального витвору людської думки торкнуться землі?

– Ну... спитати в когось з місцевих як дістатися до того містечка, і де той винзавод, де ми маємо працювати, трохи невпевнено, відчуваючи якийсь підвох, промовив я.

– Ти що, алкоголік? Ладен з літака вистрибнути, аби швидше до винного заводу добігти? Але ж він не в Миколаєві, потерпи до Веселинова... і далі зі співчуттям:

– Що, дуже сушить після вчорашнього?

– Якого «вчорашнього»? Ви що, хлопці, я взагалі майже не п'ю.

– Ха! Розсмішив! Корова, і та п'є. А щоб студент... Едік! Ти ще не забув наші студентські роки?

– О-о-о! То були часи! Едік замріяно примружив очі, згадуючи щось дуже-дуже приємне, а потім, скося глянувши в мій бік, щоб у мене не виникло сумнівів, удавано спрагло ковтнув, облизавши тонкі губи.

Прилетіли ми до Миколаєва пізно ввечері. Дорогою з аеропорту мої колеги наввипередки розписували принади готельного життя. Хвалились, що за «Українську з перцем» ми не лише отримаєм(о) пречудовий номер, навіть тоді, коли інші, менш досвідчені претенденти, можуть лише помилуватись табличкою «місць немає».

– Та за таку нашу «візитку» вдячний адміністратор просто на руках занесе нас до номеру, та ще й колискову на ніч поспіває...

...Дійсність виявилась більш суворою, ніж очікувалось. Наше поява в готелі з «Золотим ключиком» у вигляді за «Української з перцем» ажіотажу не викликала. По вестибюлю в повній безнадії з кутка в куток тинялося пара десятків конкурентів з такими ж «ключиками», як наш, з «Київськими тортами», та з якимись загадковими пакунками, але місць все одно ні для кого не було.

По радіо пролунав гімн Радянського Союзу. Диктор побажав всім співгромадянам спокійної ночі і пішов спати. Колеги мої, давно вже втративши самовпевненість, розмірковували: чи все ж почекати обіцяних після другої години ночі розкладушок прямо в вести-

бюлі, чи якось діставшись до вокзалу, переночувати на лавах залу очікування. Віктор, трохи пом'яввшись, сказав:

– Взагалі-то в мене є де переночувати, але вести туди всіх вас я не можу, самі розумієте...

Едік, збивши непокірну чуприну, теж промовив, якось загадково і трохи з жалем поглянувши на мене:

– Так у мене тут теж «номер» у місті є, де міг би притулитись, але теж одномісний...

– Так ви що, з-за мене отут з тим «Золотим ключиком» стовбичите?

– Ага! – хором відгукнулись Віктор з Едіком. – Прямо, як ті персонажі з мультику» Двое из ларца, одинаковых с лица», – подумалось мені.

– То відправляйтесь, не муляйте очі, а «Золотий ключик» ми для іншої мети пристосуємо... Ну, хоч би, щоб познайомитись...

Колеги знову презирнулись.

– Так ми ж, наче, за тебе, студент, відповідаємо, якось нерішуче промовив Віктор.

– А я думаю, нам хвилюватися нема чого. – Якось з полегшенням сказав Едік. – Бачиш, як він зріло, щодо «Золотого ключика» запропонував? Значить в ситуації розбирається, в халепу не вскочить, а ранком зустрінемось, та й поїдемо далі.

– Ти, Едік, завжди був егоїстом, – радісно і теж з полегшенням сказав Віктор. І до мене:

– То що, ми пішли?

– О, а ви ще тут? – «здивувався» я. – Ми ж, наче, вже домовились!

– Ну, тоді бувай, на добраніч!

– І вам добре виспатись!

Хлопці пішли, а я трохи повештавшись по вестибюлю, вийшов на ганок готелю. Повз готель проходив наряд міліції, міліціонер і, як тоді було заведено, з два дружинника. Я витяг сигарету з пачки BONDy, яку перед вильотом з великими складнощами добув «для представництва», клацнув запальничкою, раз, вдруге, втретє... Батькова безвідмовна, ще фронтотва, запальничка, але бензин скінчився...

– Не хоче? Поцікавився міліціонер, підходячи ближче. – А от у мене сірники є, а сигарети скінчились...

– «Нет в мире совершенства», відповів я словами Екзюпері і сумно похитав головою.

– То може якось виправимо ситуацію? – засміявся міліціонер, простягаючи мені сірники. Я запалив сигарету, випустив клуб диму і простягаючи сірники і пачку дорогоцінного BONDy міліціонеру сказав:

– Навряд.

– Чому? – Запалюючи й собі сигарету спитав міліціонер.

– Чому? Та тому, що приїхав я до вас, наладку автоматики на вашому винзаводі робити, а ви мене он як зустрічаєте, маю тепер от тут на сходах ночувати.

– А що, місць немає?

– А чого б це я тут вночі вештався, якби були? Вже б сьомий сон додивлявся...

– А ти сам звідки? Запитав міліціонер.

– З Києва, відповів я, але тут на те не зважають...

– Ой, правда? – Зрадів міліціонер. – і я з Києва, а тут на практиці.

– То ти ще й земляк? – удавано розгнівано запитав я. – Ну, то зроби для земляка добре діло – влаштуй на нічліг.

– Так я ж... – зам'явся міліціонер, – я ж практикант тільки, і в чужому місті...

– Ти не практикант, а міліціонер, а міліція, як мене ще в школі вчили – «мене береже»! Тим більш, що я земляк, і не байдикувати, а працювати сюди приїхав.

– А може його в діжурку? – подав голос один з дружинників. – Земляк все ж!

– В діжурку не можна, – похитав головою міліціонер, – там начальство час від часу з'являється, влетить так, що потім буде що згадувати... От, хіба що в червоному куточку, під Феліксом... Тільки там не дуже зручно, тапчан такий жорсткий...

– А мені, хоч під Карлом, хоч під Фридріхом, аби виспатись, бо весь день на ногах, та ще з цією осоружно-важкою сумкою – подумав я, а вголос сказав:

– Нема питань, я звичний, ведіть!

– Ну, то пішли?

– Пішли, от тільки речі заберу.

Таким чином першим готелем в моєму житті став райвідділ міліції міста Миколаєва.

Тапчан, обтягнений чорною шкірою, і справді був не з леб'яжогопуху, особливо бокові качалки... Спав я, однак, на диво, «як убитий». Прокинувся десь о пів на восьму. Черговий, що був попереджений про мою присутність «під Феліксом», привітався і ввічливо поцікавився:

– Ну, як тобі спалось у нас?

– Дякую, пречудово! Вік би у вас ночував!..

– О-о-о, не треба так казати, – засміявся черговий, – бо ще збудеться...

Пригостивши чергового на прощання BONDом, я вийшов в ранковий Миколаїв і досить бадьоро потяг свою сумку до готелю. На моє здивування, Едік вже чекав на мене.

– Де ти був? На вокзалі ночував?

– Ні, – в міліції...

– Та ти що? – аж зблід Едік.

– Що накоїв? Що нам тепер на фірмі скажуть? – Почав бідкатись він. – Тобі що, а нам прогресивки тепер, як своїх вух весь квартал не бачити!.. То що сталося? Може ще якось викрутимось?

– Та ви вже й так викрутились; кинули мене напризволяще, а самі у своїх подружок під боками вигрівались...

– Вигрівались? – аж підскочив Едік. – То, може, Віктор і досі вигрівається, а я всю ніч отут на асфальті вигрівався, бо там зірвалося, а з вокзалу поперли, бо там, бач, тільки з квитками можна ночувати... Я, оце думав, дочекаюсь тебе, та й поїдемо самі, а Віктор, як вигріється, то хай наздоганяє... А тут, виявляється ще з міліцією треба домовлятися... То що ти встиг скоїти?

– Та не переживай ти за ваші вуха, побачите ви їх, – підморгнув я Едіку.

– Які ще вуха? – не зрозумів Єдік.

– Ну, прогресивки ваші, хоч, як по-чесному, то слід було б їх у вас таки відібрати. А в міліції я у друзів-земляків гостював, ще запрошували... Едік недовіриливо похитав головою.

– Не брешеш?

– Отакої! Йди, спитай, тут недалечко.

– Ти дивись, який ти, студент, і в міліції вже корешів встиг завести! Добре, якщо не брешеш. Ну, ходімо.

– А Віктор? Може почекаємо ще трохи?

– Та пішов він... Хай тішиться-вигрівається, не маленький, наздожене!

– То ми на автовокзал?

– Нащо? В тебе зайві гроші? Вчись, студент, може, колись, з тебе люди будуть... Зараз ми доберемось до траси, а там автостопом до Веселинова на шару.

– То чи варто, не більш карбованця зекономимо.

– А ти хіба не чув, що копійка до копійки – копа вимальовується. Ти знаєш скільки нам за цей місяць по Миколаївщині наколесити доведеться? Веселиново, Вознесенське, Першотравневе, Арбузинка, Баратівка і знову Миколаїв. Це ж за 250–300 км. набіжить. Добре, якщо ще туди-сюди кататись не доведеться, якщо щось з ладу вийде...

– Так нам же всі ці переїзди-перельоти вже наперед оплатили, – розгубився я.

Едік звів очі до лоба і похитав головою.

– Нема про що, студент, з тобою зараз розмовляти. Роби, як я кажу, потім зрозумієш, якщо порозумнішаєш... Запам'ятай, зупинятимемо тільки вантажівки, там нормальні люди, не жлоби, завжди можуть за спасибі підкинути, а легковики – то як таксі... Нехай собі себе й везуть...

І от ми вже на трасі. Йдемо-волочимо непідйомні сумки, безперервно озираючись і «голосуючи». Ніхто не зупиняється і Едік каже, що тут місце незручне, бо недалеко перехрестя доріг і треба йти далі, ще метрів 200–300... Йдемо вздовж траси, обливаючись потом. Дійшли, зупинились, чекаємо, а траса чомусь спорожніла. То бігли, ледь не бампер в бампер, а тепер, коли ми вже зайняли потрібну позицію – нікого!

– Вони що, знущаються? Ну, просто, як змовились! – бурмоче Едік.

І тут, викликавши у нас нервовий сміх, якимсь поволі, повз нас пройшов рейсовий напів-порожній автобус на Веселинове. Водій уважно подивився на нас, але ми не проголосували – ми ж економимо!..

Близько години ми отак, на спеці, в пилюці, семафорили і я вже ладен був повернутися до автостанції, кинувши Едіка з його «наукою», коли на порожній трасі з'явилася «Побєда» яскравого жовтогарячого кольору. Пам'ятаючи Едікову умову щодо легковиків, я не відреагував на її наближення, але в Едіка терпець урвався. Він зненацька задріботів ногами та замахав вільною рукою, виконуючи якийсь шаманський танок з сумкою замість бубна. Машина йшла з досить великою швидкістю, але камлання подіяло і, прокотившись ще кілька десятків метрів, «Побєда» зупинилася. Звідки й сили взялися! Едік, здимаючи куряву, помчав до машини. Я бачив, що в салоні є люди і тому, без всякої надії, тягнучи осоружну сумку, теж поволі почвалав до «Побєди». Едік, відкрив задні дверцята, щось спитав у водія, а потім, обійнявши сумку обома руками, притиснувши її, як рідну, до живота, поліз задом на сидіння і, вже закриваючи дверцята, гукнув мені, що місць нема, і що він буде чекати НАС в готелі... Хряпнули дверцята і я лишився, як вночі в готелі, знову один... «Берлин рушив, а Івася курява покрила...» – чомусь згадалась поема Шевченка...

– От, гад! І ж це вже вдруге підряд! Якимсь втомлено-беззлобно подумав я. Хоч би сумку мою забрав, все ж легше було б! А втім, навіть добре, що сумка зі мною. Я ж з ранку, не те, щоб поснідати – води ні краплі не випив, а у мене там і пачка печива і пляшка ситра, ще Києва. Було вже за полудень. Я примостився біля придорожного стовпчика на бетонній плиті, що, чомусь, лежала поруч і, вже не звертаючи уваги на автомобілі, заходився діставати свої припаси. Не встиг я ще добути їх, як відчув, що за моєю спиною зупинилась машина. Озирнувся – газон з будкою. І водій і пасажир в міліційних кашкетах... Незнайомі... Пронеслась думка: – може я щось не те, чи не там роблю??? Але міліціонер з лейтенантськими погонами, через віконце з опущеним склом доброзичливо запитав:

– Тобі куди, хлопче?

– Мені, товариш лейтенант, до Веселинова треба, вже годину голосую – ніхто не бере... А у мене ж відрядження, – про всяк випадок, додав я.

– О-о-о, чудово! Ми якраз туди. Тобі на завод, чи до готелю?

– До готелю. Влаштуюсь і на завод.

– Добре, сідай! І тицьнув великим пальцем правої руки позад себе в сторону будки. Я радо підхопив свою напіврозкриту сумку і підбіг до розчинених дверей фургона. З дверей визирнув усміхнений сержант, простягаючи руку за моєю сумкою. Сержант сидів на довгій лавці, спиною до кабіни в вузькому проході, розташованому поперек машини. Лавка була довга, але її всю займали якісь баби з кошиками. Вільного місця не було... Я розгублено запитав:

– А мені куди ж? У вас же місць нема!

– Як то нема? – здивувався сержант. – Та ми ще чоловік 15–20 підвезти зможемо, і гостинно відсунув загразовані двері входу в головне, напівтемне, приміщення фургону, одночасно, засовуючи туди мою сумку...

– Ласкаво просимо!

Хоч після яскравого сонячного світла мене огорнула майже повна темрява, мені здалося, що в дальньому кутку фургона щось ворухиться.

– Так там же хтось є!

– То нічого, не бійся, він смирний, тільки кишені тримай міцніше, бо то спеціаліст! Ну, що було робити, вмощуюсь на лаві, в куточку, ногами підгорнувши під себе сумку.

– Сержант! Ти ж не переплутай нас, коли приїдемо, бо ми, хоч в одному автозаку, але в різні готелі...

– А я ще подумаю, – знову розвеселився сержант. – Може, як вас обох в один готель здамо, то план на 200 % виконаємо, ще й премію заробимо...

Автозак рушив. Десь за 15–20 хвилин бабусі дісталися до місця призначення, розраховались з сержантом, повитягали за його допомоги свої кошики і, як тільки вони звільнили «сержантську» лаву, я запросився на свободу.

– «На свободу з чистою совістю!» – привітав мене сержант і ми рушили далі. Сержант сів проти загразованих дверей в камеру, а я – біля віконця.

– Ніколи в такому фаєтоні не їздив, – признався я сержанту. – Треба якось стрес зняти. Закурив би, але не знаю, чи можна, та й запальничка відмовила...

– Так у мене ж сірники є! – Жваво відгукнувся сержант, побачивши мою «представницьку» пачку. – Ніколи ще таких цигарок не бачив.

! Закурили, обмінялись думками про рівень американської тютюнової промисловості.

– Дайте і мені, простягнув руку з-за ґрат арештант.

– Сиди! Гримнув на нього сержант. Он, товариш лейтенант «Приму» смалить, а тобі «Bond» подавай! Арештант покірно поплентався в свій куток.

– Кажеш лейтенант «Приму» смалить, то може і його з водієм пригостити?

– Ну, як не жалко, то чого ж, він людина хороша.

– То що, постукаємо, хай зупинить машину? Я ж на ходу не пригощу...

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.